

Водниятъ царь и малката Нимфа.

Приказка отъ М. Теофиловъ.

вракъ... Квракъ!.. Стариятъ воденъ духъ по- ладе главата си изъ тъмнитъ води на Янтра, разтърси я, и цѣлъ облакъ капки отъ косата, брадата и мустацитъ полетѣха на вси страни. Нѣколко полски мишки, които бѣха излѣзли на разговоръ съ стария рѣпейникъ, помислиха, че е дъждъ и хукнаха назадъ, а рѣпейникътъ добродушно се усмихна и поклати рошавитъ си вѣйки. Той познаваше стария воденъ духъ, и неговитъ капки всѣкога освѣжаваха старитъ му набръчкани листа.

А водниятъ духъ се отърси добръ, и като седна на една скала, наду странитъ си и самодоволно извика:

— Брекекекексъ! . . което значеше — „Какво по-хубаво отъ това?“

Нѣколко жаби подадоха главитъ си: тѣ любопитствуваха да погледатъ на старика — царьтъ на водитъ по рѣкитъ, блатата и кладенцитъ, но тозчасъ се скриха: опасно бѣше да му се мѣркатъ, когато той се наслаждава отъ слънцето и хубавитъ водни кончета, които се въртѣха по брѣга и кацаха по низкитъ вѣйки на ракатака . . . Ето, напри мѣръ, тамъ, надъ пѣнливия оня завой . . . Водниятъ духъ протѣгна ржка натамъ, ала отеднажъ я дръпна и очитъ му останаха приковани въ хрусталака. Тъкмо задъ него, на една зббеста скала